

Szabó Dárió

VÍZ

Úgy teszek, mintha óceán lennék.
Buborékot beszélek, sóra gondolok
és hajóroncsokat lélegzek. Az időről
nem veszek tudomást, azt a terhet
az áramlatokra hárítom. Kontinensekre
gondolok, amiket fogva tartok – sokat
könyörögnek a szabadságért, de bűneiket
belém szórták. A Mariana-árok fölött
automata tengeralattjárókat ringatok,
vascsikorgó hangon elhazudom nekik a
bolygó történetét, hogy a túloldalon majd
álmodni tudjanak. Már nem sodródok
a zátonyok és a szigetek között, inkább
a gyerekkoromra gondolok – akkor
tanultam meg, hogy a titkok térhez
kötöttek. Egy ideje dalolászni szoktam.
Egy rég elveszett matróz sapkájáról
dúdolok – még emlékszem, az arca
skarlátvörös volt és jéghideg, ahogy
öklendezett bennem. Rángatózni kezdett,
majd összehúzódott, megmerevedett,
aztán elernyed: ilyen a test, ennyit bír.
Foszlásnak indult a sziláscetekkel együtt,
mint egy álomkép, amit elfelejtek,
mielőtt elhibázom a partra vetést.

Ezredvég, 2021/4.